



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt IIII. Obedientiâ divinæ Legi præstandâ, non impediri libertatem
Christianam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

non modò vt ea quæ Lex diuina requirit, ex fide faciamus: verum etiam vt ad ea implenda, Legis vinculo nihilominus obstricti teneamur?

CAPVT IIII.

Obedientiã diuinã Legi præstandã, non impediri libertatem Christianam.

VT enim infinito discrimine à Creatore etiam prædita ratione creatura disiungitur: ita non eadem in vtroque libertatis ratio querenda est. Illi enim hoc est liberum esse, nullius superioris lege viuere: sed pro lege propriam habere voluntatem. quod ei sanè rectissimè competit, qui ita bonus est & sapiens, vt per naturæ summam perfectionem, alius esse non possit. huius verò cum sit, superiorem, à quo profecta sit, suspicere: non alius ei potest esse libertatis modus, quàm superioris præceptum promptè & lætenter amplecti. Non enim, credo, illi rerum Domino præscribent, vt nihil imperet: aut si quid iam præceperit, siue naturæ lege & æterna ordinatione, siue positua & temporaria; nulla id subiectam creaturam obligatione constringere posse, demonstrabunt. Quamobrem diuinis Legibus, necessariò parèdum esse negare; non est Christianam asserere libertatem, sed illam, quæ nos perdidit, superbiam reuocare moliri. Quam à se Propheta deprecabatur, dicens: Non veniat mihi spes superbiae, neque manus peccatoris moueat me. Ibi ceciderunt, qui operantur iniquitatē. Etenim cum id esset proprium diuinæ sublimitatis, nullius ferre potestatis imperiũ, sed agere cuncta proprio nutu atque voluntate: ea primùm Angeli, deinde hominis superbia fuit, tale quiddam sibi arrogare: nempe viuere, omniaque gerere pro arbitrato, sibi que ducem esse ad bene beatæque viuendum: contempto que superioris imperio, nõ quod ille iussisset exequi: sed id sequi potius, quod

b 2

ipfi

Cap. 5. lib. 12.
de ciuit. Dei.

ipsi collibuisse. Nam & animæ (inquit Augustinus) in ipsis peccatis suis, nõ nisi quandam similitudinem Dei, (superba & præpostera, &, vt ita dicam, seruli libertate sectantur: ita vt primis parentibus persuaderi peccatum non posset, nisi diceretur, Eritis sicut Dij. Quæ causa est, ob quam à veteribus diuinitatem rapere voluisse dicantur, non quòd se pari potentia præditos esse aut sapientia posse putarint: sed quòd subesse nemini, suoque more ad nullius præscriptum vitam agere voluerint; quod est diuinæ excellentiæ proprium. Quid enim (inquit Augustinus in Psalmum 70.) illi deerat vt tangeret; nisi quia sua potestate vti voluit, præceptum rumpere delectauit, vt nullo sibi dominante fieret sicut Deus, quia Deo nullus utique dominatur? Quæ si esset naturæ creatæ vel angelicæ vel humanæ conditio, nulla ei superbia foret imperium pati nolle, & Legum vincula recusare: sed naturæ suæ congruentem expetere & conseruare libertatem. At cum naturam creatam ipsi, quem effectore & moderatorem haberet, subiectam atque obedientem esse oportuerit: perspicuum est, eam tum sese supra naturæ suæ modum erexisse, & plus quàm capere posset, immoderato excellentiæ amore concupiuisse, cum nullius superioris Legibus vitæ sibi degendæ rationes passus est contineri. quo vitio etiam nunc fit, quod in libro Iob dicitur: Vir vanus in superbiam erigitur, & tanquam pullum onagri, se liberum natum putat. Hæc igitur superbia (inquit beatus Ambrosius) hominem prima deiecit: quia dum plus volumus quàm appetere patitur, etiam quod minus est, solemus amittere. Hoc superbiam vitium cum nos de tantæ felicitatis, tantique honoris loco præcipites egisset, ruina hac iacuissemus oppressi, nisi è cælo Dei Filius admirabili dignatione ad nos sese demississet, qui exsolueret quæ nõ raperat, & nostram superbiam sua humilitate curaret. Quod enim

Iob 12.

Serm. 14. in
Psalm. 118.

enim ad ipsum attinet, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo: eum hoc vsque adeò ab eo non esset alienum, vt ei per naturam conueniret. Atque idem ille tamen, nostræ libertatis terminans modum, ac superbix tumorem sanans, dicit se de cælo descendisse, non vt suã, sed vt Patris faceret voluntatem. Et quisquam nostrum hoc poscit, vt liber sit à Dei voluntate faciendâ? Clamant isti, nouo Testamento hanc promissam esse libertatē, eandemque Christi morte præstitam: & neque attendunt hoc nouum Testamentum esse: Faciam vt in præceptis meis ambuletis, & mada-
 ta mea custodiatis, & operemini. neque id per Christum sic esse impletum intelligūt, vt de peccato damnarit peccatum, quo iustificatio Legis impleretur in nobis. Denique populum Christianum vocat Petrus regale sacerdotiũ, seu regnum sacerdotale: propterea quod regnum Christianorum non in eo positum sit vt nulli subsint vel seruiãt: sed reges sint ob id ipsum, quia sunt Dei sacerdotes, sine quia Deo se offerunt atque subiiciunt. verè etenim Domino seruire, regnare est. Et quemadmodum in Consolatione Seuerinus ait Boethius, Vnus Dominus, vnus Rex, vnus & Princeps; qui frequentia ciuium non depulsione latatur. cuius agi frenis atque obtemperare iustitiæ, summa libertas est. Ideoque pro hac seruitute, tanquam pro libertate vera, sancti omnes aduersus veterem illam diaboli & ministrorum eius tyrannidem fortiter decertarunt. E quibus vnus Mathathias, magna voce, Et si, inquit, omnes Regi Antiocho obediunt, vt discedat vnusquisque à seruitute Legis patrum suorum & consentiat mandatis eius: ego tamen & filij mei & fratres mei obediemus Legi Patrum. Seruitutē ille quidē Legis vocat: sed eam nisi verã esse libertatem existimasset, nunquam pro ea tuenda, relictis bonis omnibus, sequissimo Regi Antiocho restitisset.

Philip 2

Ioan. 6.

Ezech. 36.

Rom. 8.

1. Pet. 2.

Lib. 1. Prop. 5.

1. Mat. 23.